

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/162/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5705202509
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2011:5705202509.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: Ing. S. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. G., ul. Y. č. XX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Zuzanou Bejdovou, advokátkou so sídlom G. G., ul. N. č. XX, proti odporcovi: Z. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. č. XX, o zaplatenie sumy 14.121,30 eur (425.421,- Sk) s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 10. januára 2011 č. k. 7C/85/2005-135, takto

rozhodol:

rozsudok okresného zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľa zamietol nakoľko mal preukázané, že odporca pri podpisovaní dohody dňa 06. 03. 1995 nekonal slobodne.

Vychádzal z toho, že na pojednávaniach odporca opakovane uvádzal, že sa bál JUDr. S. I., bol pod veľkým psychickým tlakom. Odporcov verbálny prejav bol „svojský“. Na opakované otázky zo strany súdu opakovane uvádzal, že už všetko povedal, že sa už nebude vyjadrovať.

Z konania vedeného na Okresnom súde v Martine pod sp. zn. 5C/20/1995 (medzi účastníkmi konania navrhovateľom Y. M. a odporcom 1/ Ing. S. I. a odporcom 2/ Z. S.) mal súd preukázané, že návrh voči odporcovi (v konaní voči odporcovi 2/) bol zamietnutý na tom základe, že on ako aj O. H., S. G. pomáhali I. očistiť drevo v hore, ale žiadnym hodnoverným spôsobom nebolo preukázané, že by im pomáhali drevo aj spúšťať. Z toho dôvodu postrádalo ich konanie logiku, keď podpísali dňa 10. 04. 2002 uznanie dlhu, v ktorom sa zaviazali navrhovateľovi zaplatiť 100.000,- Sk. V súvislosti s uznaním dlhu poukázal súd na to, že bolo podpísané v kancelárii JUDr. S. I., ktorý bol právoplatne odsúdený za trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona, a to rozsudkom Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp. zn. 10T/45/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/47/2010 zo dňa 15. 06. 2010. Dôvodom bolo, že v presne nezistený deň v mesiaci marec 2002 na E. ulici č. X v S. tento opakovane žiadal od Z. S. na základe dohody, ktorú podpísal dňa 06. 03. 1995, rôzne sumy peňazí, pričom hovoril, že keď ich nezaplatí, tak pošle exekútora na jeho dom a dá ho aj s deťmi vystahovať na ulicu. Dňa 03. 04. 2002 a 10. 04. 2002 mu opätovne hovoril to isté v prítomnosti O. H. a S. G.. Zároveň mu povedal, že ak nepodpíše uznanie dlhu, tak Z. S. zažaluje v občiansko-právnom konaní o náhrade škody a O. H. s S. G. zažaluje za krivú výpoveď, ktorú urobili dňa 16. 04. 1998 na Okresnom súde v Martine v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/20/1995. Všetci traja tak z obavy, že JUDr. S. I. vyhrážky uskutoční, dňa 10. 04. 2002 podpísali uznanie dlhu, v ktorom sa zaviazali Ing. S. I. zaplatiť 100.000,- Sk, a toto uznanie dlhu bolo teda ďalším právnym úkonom, ktorý nebol urobený slobodne.

Rovnako tak aj právny úkon odporcu zo dňa 06. 03. 1995 je tiež absolútne neplatný od samého začiatku, lebo bol tiež urobený pod psychickým nátlakom.

Pri svojom rozhodnutí v tomto konaní súd vychádzal aj z výpovede odporcu, ktorú uviedol v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/20/1995. Tiež aj zhodnotil samotné vyhlásenie odporcu v právnom úkone -

uzavretej dohode medzi ním a navrhovateľom dňa 06. 03. 1995. Tiež súd vychádzal aj z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/20/1995 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/188/2005, rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10T/45/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/47/2010.

Vzhľadom na tieto dôkazy dospel súd k záveru, že konanie odporcu nebolo slobodné, nakoľko konal pod psychickým nátlakom. Jeho konanie pri uzatváraní dohody zo dňa 06. 03. 1995 postráda akúkoľvek logiku v tom, že by uzavrel takúto dohodu, keď je nepochybné, aj vzhľadom na uvedené súdne rozhodnutia, že by sa nejako podieľal na poškodení zdravia Y. M.. Preto považoval dohodu zo dňa 06. 03. 1995 za absolútne neplatnú od samého začiatku. Tvrdeniu navrhovateľa, že odporca podpísal dohodu dňa 06. 03. 1995 slobodne, bez psychického donútenia neuveril.

Súd poukázal tiež na to, že v predmetnej neplatnej dohode sa odporca zaviazal zaplatiť 50 % zo sumy 213.548,- Sk, avšak v návrhu navrhovateľ žiada, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 425.421,- Sk. Túto zmenu navrhovateľ odôvodnil rozsudkom Okresného súdu v Martine sp. zn. 5C/20/1995. Uvedená zmena je podľa súdu nepochybne aj v rozpore s neplatnou dohodou účastníkov zo dňa 06. 03. 1995, kde je uvedená presne suma 106.774,- Sk. Zmena sumy v neplatnej dohode zo dňa 06. 03. 1995 nie je podmienená v dohode, prípadne iným rozhodnutím súdu. Takýto postup navrhovateľa je podľa súdu v rozpore aj s absolútne neplatnou zmluvou.

Zároveň súd rozsudkom rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania, pretože odporca, ktorý mal úspech vo veci si žiadne trovy konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý ho navrhol zmeniť tak, že návrhu na začatie konania vyhovie v plnom rozsahu, alternatívne potvrdiť napadnutý rozsudok okresného súdu a pripustiť proti meritórnemu výroku rozsudku dovolanie. Zároveň žiadal zaviazat' odporcu k náhrade aj trov konania.

Navrhovateľ mal za to, že súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

V prvom rade poukázal na to, že ako vyplýva zo zápisníc jednotlivých pojednávaní, na ktorých sa odporca osobne zúčastnil, tento od začiatku pristupoval k otázkam kladeným súdom, ako aj právnu zástupkyňou navrhovateľa ignorujúco, priam pohrdavo. Neustále opakoval, že: „... už všetko povedal a nemá čo viac k tomu dodať ...“. Iba na poslednom pojednávaní prečítal z pripravených poznámok, že: „... táto dohoda je od začiatku neplatná, a preto súd o nej nemôže konať, nemá dôvod na to, aby podľa nej plnil záväzok, ktorý dobrovoľne neprijal ...“. Podľa navrhovateľa preto ani z jedného prejavu odporcu v konaní pred súdom nevyplývalo, akým spôsobom mal dňa 06. 03. 1995 navrhovateľ alebo iná osoba vyvinúť na jeho osobu psychické násilie smerujúce k nedobrovoľnému podpísaniu dohody.

Svedok JUDr. S. I. uviedol, že do jeho kancelárie sa dostavili dňa 06. 03. 1995 bez predvolania účastníci konania, ktorí ho oslovili vyhotoviť písomný právny úkon - dohodu. Jej obsah diktovali svedkovi účastníci konania spoločne. Na potvrdenie dobromyseľnosti prítomnosti odporcu v advokátskej kancelárii svedka a podpísaní dohody svedčí aj tá skutočnosť, že odporca udelil JUDr. S. I. splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred Okresným súdom Martin sp. zn. 5C/20/1995. Z uvedeného logicky vyplýva, že odporca komunikoval so svedkom JUDr. S. I. o nároku na náhradu škody z titulu úrazu Y. M. dňa 06. 03. 1995 po prvýkrát. Pri vyhotovovaní, ako ani pri podpise samotnej dohody nebol odporca s JUDr. S. I. sám, bez prítomnosti tretích osôb. Z výpovede svedka vyplynulo, že boli prítomné jeho zamestnankyne a navrhovateľ. Teda v uvedený deň nemohol JUDr. S. I. a ani žiadna iná osoba psychicky nútiť odporcu podpísať uvedený právny úkon. Podľa navrhovateľa sa odporca k výpovedi svedka mohol vyjadriť priamo na pojednávaní. Neurobil tak, nespochybnil a ani nijak inak nekonfrontoval svedeckú výpoveď.

Pokiaľ súd poukazuje na právne závery odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10T/45/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 1To/47/2010, ktorým bol svedok JUDr. S. I. uznaný vinným z trestného činu vydierania podľa ust. § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006, zo skutkovej vety vyplýva že bolo sankcionované konanie svedka, ku ktorému

došlo v presne nezistený deň v mesiaci marec 2002. Z výrokovej časti uvedených súdnych rozhodnutí nijakým spôsobom nevyplýva, že by sa akéhokoľvek obdobného konania mal dopustiť svedok aj dňa 06. 03. 1995. Práve naopak, v trestnom konaní bolo skúmané jeho konanie v súvislosti s celou kauzou. Preto podľa navrhovateľa v danom prípade súd I. stupňa nesprávnym postupom hodnotil výsledky dokazovania, čoho dôsledkom bolo to, že bral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo neboli odporcom prednesené. Vytýkal súdu, že neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané výpoveďou svedka JUDr. S. I. a vyplynuli z prednesov navrhovateľa ako bezprostredného účastníka pri podpísaní dohody zo dňa 06. 03. 1995. Tiež videl navrhovateľ v skutkových zisteniach rozsudku logické rozpory pri hodnotení dôkazov. Pokiaľ odporca videl JUDr. S. I. prvýkrát vo svojej advokátskej kancelárii dňa 06. 03. 1995, kde sa dostavil s navrhovateľom písomne vyhotoviť dohodu (na ktorej sa vopred dohodli), potom zo strany JUDr. S. I., resp. tretích osôb nebol priestor, čas a ani logický dôvod na psychické donútenie podpísať dohodu. Do advokátskej kancelárie sa dostavil odporca slobodne, logicky teda vyplýva, že vedel o dôvode, pre ktorý tam ide. Ak by odporca následne spochybnil svoj legitímny podpis na dohode, resp. nesúhlasil s jej obsahom, nič nebránilo tomu, aby akýmkoľvek spôsobom toto oznámil navrhovateľovi a prejavil tak omyl, resp. nelogickosť svojho konania. K takémuto konaniu však nepristúpil. V danom prípade výpoveď svedka JUDr. S. I. je dôkazom s vysokým stupňom závažnosti pre posúdenie náležitostí prejavu vôle odporcu dňa 06. 03. 1995.

Ďalej mal navrhovateľ za to, že súd I. stupňa nesprávne právne posúdil vec mylnou interpretáciou ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav. Podľa navrhovateľa z vykonaného dokazovania nevyplýval ani jeden priamy dôkaz, ktorý by preukázal, kto, kedy, kde a akým konkrétnym spôsobom zasiahol do slobody prejavu odporcu pri podpísaní dohody dňa 06. 03. 1995.

Pokiaľ súd spochybnil aj žalovanú istinu čo do výšky, tak navrhovateľ vysvetlil súdu písomným podaním zo dňa 29. 11. 2010, prečo bola na dohode uvedená iná hodnota. Odporca podľa navrhovateľa žalovanú výšku istiny v priebehu konania ani raz nespochybnil, a preto pokiaľ súd zaujal takýto právny názor, prekročil rámec svojej kompetencie. Jedná sa totiž o sporové konanie, kde súd nezasahuje do obrany účastníka konania, rozhoduje iba na základe dôkaznej situácie vyprodukovanej na pojednávaníach.

Vyslovenie pripustenia dovolania proti meritórnemu výroku rozsudku v prípade jeho potvrdenia navrhovateľ odôvodnil tým, že v danom prípade ide o vyslovenie právneho názoru závažného nielen pre posúdenie tohto súdneho konania, ale aj pre obdobné právne kauzy. Za zásadný právny význam navrhovateľ považoval to, či absolútne neplatný právny úkon, ktorý časovo nasledoval po inom právnom úkone na ňom nadväzujúcom, je taktiež absolútne neplatný.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Podaním došlým súdu dňa 02. 06. 2011 navrhovateľ oznámil krajskému súdu, že na základe podaného dovolania JUDr. S. I. (nesprávne uviedol JUDr. S. I.) bol rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10T/45/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/47/2010 zo dňa 15. 06. 2010 Najvyšším súdom SR rozsudkom zo dňa 16. 03. 2011 sp. zn. 3Tdo/6/2011 zrušený a vec prikázaná na opätovné prerokovanie a rozhodnutie Okresnému súdu Žiar nad Hronom. Z odôvodnenia tohto rozsudku podľa navrhovateľa vyplýva, že bol proti JUDr. S. I. v jeho neprospech porušený zákon vo viacerých smeroch a z toho dôvodu prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku oprel svoje rozhodnutie o uvedené rozsudky, ktoré však rozsudkom Najvyššieho súdu SR stratili svoju právoplatnosť. Uvedený stav potom vyvolal stratu relevantného a závažného podkladu v rozhodovaní predmetnej právnej kauzy.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 veta prvá O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1, 2 O. s. p.) a to z nasledovných dôvodov:

V preskúmvanej veci sa navrhovateľ podaným návrhom došlým súdu dňa 03. 03. 2005 domáhal na odporcovi zaplata sumy 425.421,- Sk na tom skutkovom základe, že dňa 06. 03. 1995 uzavrel s odporcom dohodu, na základe ktorej sa tento zaviazal zaplatiť mu náhradu škody vo výške 50 % a s trovami konania vedeného na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C/20/1995 a 50 % trov právneho zastúpenia v uvedenom konaní. Dňa 26. 01. 2005 vydal Okresný súd Martin rozsudok č. k. 5C/20/1995-329, ktorým bol navrhovateľ zaviazaný zaplatiť Y. M., bytom H. č. X, sumu 684.781,- Sk, trovy konania 13.015,- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 147.920,- Sk. Súčasne bol navrhovateľ zaviazaný uhrádzať menovanému od 01. 01. 2005 mesačne 2.521,- Sk. Vzhľadom k tomu, že odporca navrhovateľovi v zmysle dohody neuhradil doposiaľ 50 % z náhrady škody trov konania a trov právneho zastúpenia, na ktoré bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľ rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/20/1995, bol tomuto zaslaný pokus o zmier, na ktorý odporca nereagoval a pohľadávku navrhovateľovi neuhradil. Navrhovateľ si tak uplatnil voči odporcovi sumu 425.421,- Sk, pozostávajúcu zo sumy 337.390,50 Sk + 6.507,50 Sk + 73.960,- Sk + 50 % z čiastky 2.521,- Sk od 01. 01. 2005 do dovŕšenia nároku na starobný dôchodok, t. j. do 03. 06. 2006 - 7.563,- Sk (6 mesiacov x 1.260,50 Sk).

Odporca v konaní nárok navrhovateľa neuznával. Poukazoval na rozsudok (Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/20/1995), ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý. Ďalej uviedol, že okolnosti, za ktorých došlo k uzatvoreniu neplatnej dohody zo dňa 06. 03. 1995 boli, resp. ešte sú, predmetom šetrenia polície. Žiadal preto návrh žalobcu zamietnuť. Uvedené vyplýva z jeho vyjadrenia k návrhu na začatie konania došlého súdu dňa 14. 07. 2005 (č. I. 21 spisu).

Okresný súd po tom čo zistil, že vec sp. zn. 5C/20/1995 nebola doposiaľ právoplatne skončená, prerušil konanie do jej právoplatného skončenia. Rovnako aj trestné konanie, ktoré bolo vedené voči právnomu zástupcovi navrhovateľa JUDr. S. I. pre trestný čin vydierania, a to na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 2T/83/2006.

V priebehu konania navrhovateľ požiadal o pripustenie zmeny návrhu na začatie konania v tom smere, že žiadal, aby odporca bol zaviazaný aj k zaplata úroku z omeškania vo výške 12 % ročne z dlžnej sumy 14.151,39 eur počínajúc dňom 04. 03. 2005 do úplného zaplata. Zmenu návrhu súd pripustil na pojednávaní dňa 10. 01. 2011.

Pokiaľ ide o uzavretú dohodu zo dňa 06. 03. 1995 navrhovateľ tvrdil, že bola uzavretá dobrovoľne. Odporca nebol nikým nútený ju podpísať. Dohoda sa podpísala u advokáta, nátlak na odporcu nebol žiaden. Pokiaľ ide o rozdiel v sume, ktorá je uvádzaná v dohode a v návrhu na začatie konania, tak pri dohode sa vychádzalo zo sumy, ktorá bola pôvodne žalovaná, pričom rozhodnutím súdu sa táto výška zmenila.

Odporca na pojednávaní dňa 05. 09. 2005 uviedol: „Nemám čo viac k tomu čo povedať, konajú v tom kompetentné orgány. Ja som sa už viackrát k tomu vyjadril“ ... „Vyšetovanie je vykonávané v Liptovskom Mikuláši. Ku spisu pripájam fotokópie ohľadom trestného oznámenia. Jedná sa o 8 zopnutých listín“.

Odporca na pojednávaní dňa 08. 03. 2007 po zákonom poučení podľa § 131 O. s. p. uviedol: „Ja som bol s tou dohodou zo 06. 03. 1995 za p. M. a za manželkou a oni to dali na súd. Tiež som tam bol s uznaním dlhu v roku 2002“. Na opakovanú otázku sudcu odporca uviedol, že sa ku tomu vyjadroval, že túto dohodu tam dal, že nemá čo viac ku tomu uviesť. Sudca oboznámil zo spisu, že vyjadrenie odporcu v tomto konaní nie je. Na opakovanú otázku zo strany sudcu opäť odporca uviedol, že už sa vyjadril, že nemá čo viac k veci povedať, že je to z jeho strany všetko. Neskôr je v priebehu konania konštatované, že odporca znova zopakoval, že je to jeho posledné slovo, nemá čo viac k veci povedať.

Na pojednávaní dňa 15. 11. 2010 odporca uviedol, že ak by nebol podpísal uznanie dlhu v roku 2002, tak by Dr. I. neodsúdili. „Ale keď som podpísal pod veľkým psychickým tlakom uznanie dlhu, tak ho súd odsúdil. Keby sa nebol I. vyhráždal mne, ako aj mojim deťom tak by som to nebol podpísal. Na výzvu súdu, aby odpovedal, prečo toho 06. 03. 1995 išiel do kancelárie I. uviedol: „že som už všetko povedal, nemám už čo viac k tomu povedať. Ja sa stále bojím I., ten má známosti. Už som všetko zodpovedal, odmietam odpovedať na to, prečo som šiel toho 06. 03. 1995 do kancelárie Dr. I.. Neplatil som nič, na základe tej zmluvy z roku 1995. Ja som už povedal, prečo som podpísal to uznanie dlhu z roku 2002“.

Na pojednávani dňa 02. 12. 2010 odporca uviedol: „Neviem, prečo by som mal niekomu niečo platiť. To je všetko, ja som sa už vyjadril“. Odporca bol vyzvaný, aby sa vyjadril k výpovedi svedka. Odporca opakovane uvádza, že sa už ku všetkému vyjadril. Na priamu otázku sudcu, prečo išiel do kancelárie JUDr. I. uviedol, že sa už vyjadril. Na otázku, či sa bojí svedka odporca uviedol, že má známosti, vie ako na to, ako by ublížil rodine, deťom. Na otázku, či dal podnet na trestné stíhanie znova opakuje, že sa ku tomu vyjadril, že je všetko v spise. Ďalej uviedol: „To, čo som uviedol, je moje posledné slovo. Ja nemám dôvod na to, aby sa dal zastupovať, nemám na to peniaze. Neskôr uviedol: „Ja som sa už vyjadril, všetko je v spise. I. už odsúdili za to“.

Na pojednávani dňa 10. 01. 2011 odporca uviedol: „Ja chcem niečo zaprotokolovať. Nechcem sa k tejto veci vyjadríť, lebo o zmluve už rozhodol súd vo veci pána I. a odsúdil ho za to, že ma prinútil pod nátlakom podpísať dohodu o ktorej tento súd koná. Ešte raz uvádzam, že táto dohoda je od začiatku neplatná a preto súd o nemôže konať. Nemám dôvod na to, aby som podľa nej plnil záväzok, ktorý som dobrovoľne neprijal. Zvažujem na pána I. za vyjadrenie, ktoré na tomto súde podal trestné oznámenie, nakoľko klamal o tom, ako k vzniku a podpísaniu došlo. Pri tomto sme boli traja účastníci a neviem, z akého dôvodu tu stojím pred súdom ja sám, keď sme ju pod nátlakom podpísali všetci traja a takto sme vypovedali na súde, ktorý už právoplatne odsúdil. Nechcem sa k tomu vyjadrovať, lebo som už 20 rokov pod psychickým tlakom, aký nátlak sa na mňa vyvíja. Sudca poukázal na dohodu, ktorá je predmetom konania s tým, že tam neboli iní ľudia okrem účastníkov a I., na čo odporca uviedol, že sa k tomu vyjadril. Na priamu otázku súdu, prečo išiel do tej kancelárie dňa 06. 03. 1995 odporca uviedol, že sa už ku všetkému vyjadril. Neskôr odporca opakovane uvádza, že sa ku všetkému vyjadril. Na záver odporca uviedol, že sa u ku všetkému vyjadril.

Okresný súd návrh navrhovateľa zamietol nakoľko mal preukázané, že odporca pri podpísaní dohody zo dňa 06. 03. 1995, od ktorej navrhovateľ opiera svoj nárok, nekonal slobodne. Právny úkon bol urobený pod psychickým nátlakom. Preto ho považoval za absolútne neplatný od samého začiatku v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Okrem toho jeho konanie pri uzatváraní dohody postráda akúkoľvek logiku. Je nelogické, aby uzavrel takúto dohodu, keď je nepochybné, aj vzhľadom na uvedené súdne rozhodnutia, že by sa nejak podieľal na poškodení zdravia Y. M.. Pri rozhodnutí vychádzal z výpovede odporcu v konaní sp. zn. 5C/20/1995, zhodnotil samotné vyhlásenie odporcu v právnom úkone - uzavretej dohode medzi ním a navrhovateľom dňa 06. 03. 1995, z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/20/1995 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/188/2008 a rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10T 45/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/47/2010. Žalovanú sumu súd spochybnil aj pokiaľ ide o výšku vzhľadom na uzavretú dohodu.

Navrhovateľ v odvolaní vytýkal súdu, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako i to, že vec nesprávne právne posúdil mylnou interpretáciou ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav.

Podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Právny úkon je urobený slobodne, ak k prejavu vôle nebol účastník prinútený určitými skutočnosťami, bez ktorých by k takémuto úkonu nedošlo.

Požiadavkou slobodného urobienia právneho úkonu sa vylučuje platnosť úkonu urobeného: a/ pod tlakom násillia tzv. fyzické donútenie, b/ pod tlakom bezprávnej vyhrážky tzv. psychické donútenie.

Právny úkon pod tlakom bezprávnej vyhrážky je absolútne neplatný.

Bezprávna vyhrážka je bezprávne pôsobenie na vôli človeka, ktoré v ňom vzbudzuje dôvodný strach z ujmy, ktorou sa hrozí tak, že sa jeho vôľa, prejavená v právnom úkone, vytvára pod vplyvom tohto strachu.

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd z tých dôkazov, ktoré vykonal a na ktoré poukazoval v rozhodnutí nemohol dospieť k záveru, že právny úkon - dohoda zo dňa 06. 03. 1995 bol urobený neslobodne a preto je neplatný.

Možno súhlasiť s navrhovateľom v odvolaní, že predovšetkým z prejavu odporcu v konaní nevyplývalo akým spôsobom mal dňa 06. 03. 1995 navrhovateľ alebo iná osoba vyvinúť na jeho osobu psychické násilie smerujúce k nedobrovoľnému podpísaniu dohody. Odporca totiž neuviedol aké okolnosti predchádzali uzavretiu tejto dohody, kto a kde navrhol jej uzavretie, za akých okolností bola uzavretá, kde, a taktiež akým spôsobom bola podpísaná.

Odvolací súd sa nemohol oboznámiť s výpoveďou odporcu v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/20/1995, z ktorého okresný súd tiež vychádzal, nakoľko spisový materiál nebol okresným súdom pripojený. Z pripojeného rozsudku okresného súdu sp. zn. 5C/20/1995 neboli odvolaciemu súdu zrejme detailnejšie okolnosti uzavretej dohody dňa 06. 03. 1995.

Pokiaľ ide o nelogickosť uzavretej dohody z 06. 03. 1995 okresný súd podľa odvolacieho súdu hodnotil neslobodu odporcu s ohľadom na súdne rozhodnutie, ktoré bolo vydané až dňa 26. 01. 2005 a ktorým mal byť návrh na náhradu škody voči odporcovi zamietnutý.

Pokiaľ bol svedok JUDr. S. I. rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10T 45/2008 uznaný vinným z trestného činu vydierania bolo to pre skutok, že: „... V presne nezistený deň v mesiaci marec 2002 v advokátskej kancelárii na E. ulici č. X v S., opakovane žiadal od Z. S. na základe dohody, ktorú Z. S. podpísal dňa 06. 03. 1995, rôzne sumy peňazí, pričom hovoril, že keď ich Z. S. nezaplatí, tak pošle exekútora na jeho dom a dá ho aj s deťmi vystať na ulicu, dňa 03. 04. 2002 a 10. 04. 2002 mu opätovne v advokátskej kancelárii na E. ulici č. X v S. hovoril to isté v prítomnosti O. H. a S. G. a zároveň im povedal, že ak nepodpíše uznanie dlhu, tak Z. S. zažaluje v občianskom právnom konaní o náhradu škody a O. H. s S. G. zažaluje za krivú výpoveď, ktorú urobili dňa 16. 04. 1998 na Okresnom súde Martin vo veci sp. zn. 5C/20/1995, a tak všetci traja z obavy, že obžalovaný vyhrážky uskutoční, dňa 10. 04. 2002 podpísali uznanie dlhu, v ktorom sa zaviazali Ing. S. I. zaplatiť 100.000,- Sk ...“. Podľa odvolacieho súdu aj keď skutku predchádza dohoda zo dňa 06. 03. 1995, trestné konanie sa vedie za skutok, ktorý sa mal stať až po jej uzavretí a to v presne nezistený deň v mesiaci marec 2002, dňa 03. 04. 2002 a 10. 04. 2002 a súvisí s uznaním dlhu z roku 2002, ktoré však nie je predmetom tohto sporu.

Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie navrhovateľa za dôvodné a rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní okresný súd opätovne odporcu vypočuje ako účastníka konania, pričom mu vysvetlí, že i keď bol vypočutý niekoľkokrát, či už v súdnom konaní o náhradu škody ako i v trestnom konaní, je jeho povinnosťou aj v tomto súdnom konaní, ktoré sa proti nemu vedie a ktorého je účastníkom vypovedať (§ 131 ods. 1 O. s. p.). Vzhľadom na jeho tvrdenie, že dohoda je neplatná, pretože ju neuzavrel slobodne, je na ňom, aby uvedené v tomto konaní aj preukázal a to predovšetkým v rámci svojho výsluchu. To znamená, že musí podrobne uviesť konkrétne okolnosti, ktoré predchádzali uzavretiu dohody zo dňa 06. 03. 1995, kto, kedy a kde navrhol jej uzavretie, za akých okolností a kde bola uzavretá, čo bolo jej predmetom, kto bol prítomný pri uzavretí, čo ho viedlo k podpísaniu dohody, či mu bolo vyhrázané, akým spôsobom, kým. Pokiaľ uviedol, že dohodu predložil poškodenému Y. M. nech uvedie z akých dôvodov. Od výsluchu odporcu bude závisieť vykonanie prípadne ďalšieho dokazovania. Okresný súd zabezpečí aj pripojenie spisu okresného súdu sp. zn. 5C 20/1995. Následne opäť vyhodnotí či je právny úkon absolútne neplatný, v kladnom prípade z akých dôvodov.

V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.)

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.